

Лягає утома на душу,
Мов сива імла на долину.
Колись я покинути мушу
Кохану свою Україну.

Здіймусь понад воду і сушу,
У зоряні простори злину
І порох із крил своїх струшу
Під інопланетну калину.

Зйдуться у коло, мов тіні,
Близькі і далекі предтечі.
— Ну як там життя на Вкраїні? —
Спитають, обнявшись за плечі.

Скажу їм, що зміни невітніші
І нічим хвалитися, браття,
Нещастя нові та колишні
Над краєм висять як прокляття.

Розтрачуєм розум і сили
На чвари дрібні та нікчемні.
Чорнобилем землю струїли
І храми споганили древні.

Лишились голодні та голі,
І соромно світу признатись,
Що навіть в пориві до волі
Немає снаги об'єднатись.

Вмирає і пісня, і мова,
А як же без мови і пісні?..

Предтечі мовчать — ані слова
На речі мої лиховісні.

Лише розмикається коло —
І в хмарах обличчя зникають.
Навколо і порожньо, й голо,
І предки мене не приймають.

І я повертатися мушу
На рідну мені Україну,
Вселивши очищену душу
В народжену щойно дитину.

Яка їй судилася доля,
Не відаю я і не знаю,
Та вірю: сподівана воля
Прийде до стражденного краю

І діти грядущого віку
Здійснять, чого ми не здійснили.
І цю свою віру велику
Я буду нести до могили.